

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θά συνεχίσω τὸ ημερολόγιό μου στὸ δρόμο. Σὲ κάθε περίστασι, σὲ κάθε στιγμῆ, θά γράφω ὅτι μοῦ συμβαίνει. Γιατί ποῦς ξέρει τί ἀποβάσει μᾶς περμιμένον... Ἔτσι κ' ἂν συμβῆ τίποτα, κ' ἂν ὁ Θεὸς θέλει νὰ χαθῶμε, θά πληροφορηθῶν ἀπ' τὶς σημειώσεις μασ τὴ συμφέρᾳ μᾶς, ὡς τὶς τελευταῖες μᾶς στιγμῆς.

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Μίνας Ἀρχερ).

Στὸ δρόμο: Βρισκόμασ μῆς ὄπως κινεῖται γὰ νὰ γράφω τὶς τελευταῖες μου ἐπιπτώσεις.

Ὅταν ὅλα τοῦλάχιστον — ἦταν προὶ ἀνάστα καὶ δὲν εἶχε βγεῖ ὁ ἥλιος — μᾶς φοβᾶσαν καὶ κατεβίβακε στὴν ἀγλή. Ὅλοι ἦσαν ταραχμένοι κ' ἀνησυχ. Βρισκόντουσαν ἐκεῖ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀγοραπωλείου μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ λίγοι χωρικοί. Μᾶς κάπταζαν μὲ θάρα καὶ σωτῆσι. Εἰμασ γὰ ὄλους αὐτοὺς οἱ μελλοθάνατοι. Βαδίζομα ἴσια γὰ τὴν Κόλασι. Δὲν θά μᾶς ξαναδοῖνε πειᾶ, ὅπως πιστεύομα...

Ὁ ἰδιοκτήτης, μάλιστα, τῆς ἀγορείου, ποῦ τόσο ἐγάραδα μᾶς ἐπιλοξήσαε, τὶς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρες, προσπάθησε γὰ τελευταία φορὰ νὰ πείσῃ τὸν Ἰωνάθαν νὰ μὴ κόμῃ τὸ ταξεῖδι αὐτό.

Τὸν πῆρε καὶ τοῦ μιλῶσε ἀρκιτὰ λεπτὰ, λίγο παρᾶμερα, μὲ ἀκροῖα ὅλη του τὴ συνδιάλεξι.

— Κίριε Ἀρχερ, ποῦ εἶπε, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σας, ἂν θέλετε νὰ σώσατε τὴν ψυχὴ σας, ἂν θέλετε, τέλος πάντων, νὰ γλυτώσατε ἀπ' τὴν Κόλασι, ἀλλάξτε γνώμη, μείνετε ἅπτι μου ὅσον κινεῖται θέλετε, μὲ γὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν προχωρήσατε ἐμπρός, μὴν ἐπισκεφθῆτε τὰ μέρη αὐτὰ...

— Σας εὐχαριστῶ, καλὲ μου φίλε, τοῦ ἀποφῆκα ὁ Ἰωνάθαν. Σοῦ εἶμα εὐγνωσῶν γὰ τὴν καλοσύνη σου καὶ τὶς φρονιμῆς συμβουλῆς σου, μὲ τὸ ταξεῖδι αὐτό πρέπει νὰ γίνῃ. Πρέπει...

— Πρέπει εἶπατε, κ. Ἀρχερ; Καὶ γιατί, Θεέ μου, γιατί νὰ ἐκτεθῆτε σ' ἕναν τέτοιον κινδύνου;

— Ἀρκιτῶς, φίλε μου, γὰ νὰ ἐξαχρῶσῶσι τὶς εἰδούς κινδύνους εἰν' αὐτῶς. Θέλω νὰ μάθω, νὰ καταλάβω...

— Αὐτό, κ. Ἀρχερ, μπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε, χωρὶς νὰ ριφωκινδυνεύσατε. Τὸ ξέρете ἀλλοῦστε, σὰς τὸ εἶπατε: Ὑπάρχει καὶ πᾶνον, στ' ἀγρία κ' ἀπίστητα βουνα ποῦ πάτε, ἕνα τέρας, ἕνας κακὸς δαίμονας, ὁ κῶσις Δράκουλας...

— Ἔνας ζῶνικρος... ἕνας βρυκόλακος!... Ζῆ μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων καὶ κινεῖται δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βιάσῃ. Τὸν ἔχει βγάλει ὁ Θεὸς ἀπ' τὴν Κόλασι γὰ νὰ μᾶς τῶσιση ἴσως γὰ τὶς ἀμαρτίες μᾶς. Περιφῶν τὰ ζῶνια, γενεὲς ἐλάχουν καὶ γενεὲς ἔχονοντα κ' αὐτῶς μένει αἰῶνα ἀκατάλητος, πεθαμένους καὶ ζῶντας μᾶζ, γὰ νὰ βασανίξῃ τοὺς κακοτυχῶς ἀνθρώπους... Γνωρίστε πῶσω, κ. Ἀρχερ, τὸ καλὸ σὰς θέλω. Ὅσοι πᾶσαν τὰ μέρη αὐτὰ δὲν ξαναγύρισαν ποτέ... Τὰ κόκαλά τους ἀπάρχουν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, γύρω στὶς κακοτυχῆς τοῦ πύργου, σαπῶνιν μέσα στὴ τρομερὰ τὸν ὑπόγειο, λυθῶνιν σκεβὰ κ' ἀταρα στὴν Ἐλαγῆ τῆς Κατάρας... Οὐκὸνγενεὲς ἐξεληροῖσαν. Μανᾶδες ἔχσαν τὰ παιδιὰ τους. Τὰ φραγέρας, τὰ δάση κ' οἱ τάφοι εἶνε γεμάτοι ἀπ' τοὺς θῆροντας τῶν ψυχῶν ἐκείνων ποῦ ἐμίλωνε κ' ἐθανάτωσε τὸ τέρας αὐτό... Ἰσαῖα νεκρῶν γυρίζουν μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας!... Καὶ οἱς πληγνῶνε νὰ πέσει στὸ στόμα τοῦ λίθου!...

— Καὶ πᾶσι σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, θαρῶμαι σὰς εὐχαριστῶ. Μὲ τὸ ταξεῖδι μου αὐτό, τὸ κάνω πλέον, ἔχοντα σκοπὸ νὰ λυτρωσῶ τὸν τόπο ἀπὸ τὸ τέρας ποῦ τὸν ἀρᾶνῃς...

— Θὰ τὰ βάλετε μ' ἔκεινον!... Ἔοις!... Ἔοις!... Ὡ, θὰ χαθῆτε!... Θὰ χαθῆτε!... Γιατί δὲν τὸν ξέρете... Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν φαντασῆτε... Εἶνε τρομερῶς... τρομερῶς!...

— Ὁ κῶσις Δράκουλας!... Ἔ, λοιπόν, δὲν βαστῶ πειᾶ, θά σὰς τὸ πῶ. Ξέρω... Δὲν θά μὲ πιστέψατε. Μὰ ὠστόσο ἀκούσατε: Ὁ κῶσις Δράκουλας δὲν ἰπάραξει πειᾶ. Τὸ τέρας αὐτό, ὁ τρομερῶς αὐτῶς ζῶνικρος, ἔχοντάθηκε, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Εἶμα ἕνας ἀπὸ κείνους ποῦ τὸν γνώρισαν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Εἶμα ἕνας ἀπὸ κείνους ποῦ τὸν ἔχοντοσαν. Ἀκούσατε τί εἶπα: Τὸν ἐγνωρίσα. Ἔβησα μέσα στὸν πύργου ποῦ βδομάδες ἀλόλαρες, Ἐτάξιμα μᾶζ του. Τὸν ἔχον-

τοῦσασι. Κ' αὐτὸν καὶ τὶς ἀδελφῆς του. Νᾶ, ποῦ σὰς τὰ εἶπα ὅλα!... Νᾶ ποῦ ξέρω ποῦ πᾶγαινο, καὶ τί εἰδούς κινδύνους θά συναντήσω... Μὰ αὐτὸ ἀρκιτῶς μὲ τραβᾶει στὰ μέρη αὐτὰ. Θέλω νὰ δοῦ, νὰ μάθω, νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Ὁ Δράκουλας δὲν ἰπάραξει πειᾶ. Ὑπέ... Ποῦς ἀρᾶνῃζει ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους; Ποῦς τοὺς κάνει νὰ τρέψουν; Ποῦς τοὺς πᾶνει, ποῦς τοὺς λῆνει τὸ αἷμα!...

Ὁ Ἰωνάθαν μιλῶσε ἔντονα, ἀποφασιστικὰ.

— Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀγοραπωλείου τάχε γαμῆνα. — Εἶδατε τὸ Βρυκόλακα; φθῆρασε τέλος σὺν νὰ μὴν πιστεύω στ' αὐτὰ του. Εἶπατε πῶς τὸν εἶδατε!... Ποῦς ἔφατε μᾶζ του!... Πῶς τὸν ἔχοντάσατε!... Τὸ εἶπατε αὐτὸ: Ἀκούσατε καλὰ!... ἔχοντάσατε τὸ Δράκουλα!... Ἦν' αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγοῦσατε, κ. Ἀρχερ; Συνέβαλε, γὰ τὸ Θεὸ!... Γνωρίστε πῶσω!... Ἀντιθῆτε τὴν γυναῖκα σας!...

Ὁ Ἰωνάθαν, κατὰλαβε πῶς δὲν εἶχε γίνει πιστευτῶς. Τὸν ἔπαρῶν ἴσως γὰ τρελλῶ, ἐφάνταστο, ἐπιλόαιο. Δὲν θῆσιωσε θυμῶς. Γιατί νὰ θηρώσῃ; Οἱ ἀλλοκοῖ ἀνθρώποι εἶχαν ἴσαρη δῆρο γὰ μὴν λυτρωσῶν. Μόλις θυμῶς ἀκούσαε νὰ τοῦ μιλῶνιν γὰ μένα, ἀπάντησε ὑπερήφανα:

— Ἦν' κ. Ἀρχερ εἶπατε μῆρος στὴν ἐξῆντοσι τοῦ Δράκουλα. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε γενναία. Κ' ὅπως τότε, ἔτσι καὶ τώρα θά εἶνε μᾶζ μου καλὴ σύντροφος, βοηθῶς, συμπολεμιστῆς!...

— Κ' ἡ κῶσις ποῖτῆσε μᾶζ σου, κ. Ἀρχερ; Αὐτῶς ὁ καταραμένῶς δειχνεῖ τρομερῆ προτίμησι στὰ νέα κοριτῶσι. Ὡ, κ. Ἀρχερ, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν κόρη σας, γνωρίστε πῶσω!...

— Λατρεῖου, κίριε, τὸ παῖδι μου. Κ' ἄκου ξέρω τί εὐθῆρη φέρω γὰ τὴ ζωὴ τῆς κῶσις Λεϊκῆς Ἐλαγγ, ποῦ μᾶς συντροφονεῖ. Μὰ ἔγνωσα σὰς. Ἡ κῶσις εἶνε ποῦ ἀσφαλῆσιμῶς κοντὰ μᾶς. Δὲν βαδίζομαε στὰ τυφλά, φίλε μου. Ξέρομαε τὸν ἀντίπαλο καὶ τὶς δυνάμεις του, ἂν ἰπάραξει κανένα ἄλλο τέτοιον τέρας, καὶ θά τολεμήσομαε ὁποῦς ποῖτε. Μὴ φοβῶσατε γὰ μᾶς. Ὁ Θεὸς θά μᾶς προστατέψῃ. Πάντως ἂν μετὰ μερικῆς ἡμέρας, σὰς στεῖλομαε ἕνα τηλεγράφημα, γὰ τὸν καθηγητὴ Βᾶν Ἐλαγγ στὸ Λονδίνο, φροντίσατε, ἂν θέλετε νὰ μὴ μᾶς συμβῆ κακῶ, νὰ σταλῆ ἀμέσως τὸ τηλεγράφημα αὐτό. Κ' ἂν ὁ καθηγητῆς Βᾶν Ἐλαγγ γράψῃ μᾶ μῆρα στὰ μέρη αὐτὰ, λέσατε τὸν πᾶν ὅτι ἔξερете, λέσατε τὸν ποῦν δρόμου πᾶραμα καὶ διευκολινᾶτε τὸν κῶρη νὰ μᾶς εἶθῃ...

Ἰσαῖα νεκρῶν γυρίζουν μέσα στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας...

Παραξολογηθῶσα ὅλη αὐτὴ τὴ σὺζήτησι μὲ συγκίνηση. Μ' ὅλα ὅμως ὅσα εἶπε ὁ Ἰωνάθαν στὸν ἰδιοκτήτη τῆς ἀγορείου, ἐκείνους δὲν ἀλλάξε γνώμη...

Γράφω τὶς γραμμῆς αὐτῆς πάνω σ' ἕνα ἰστέροχο ἴφωμα. Γέρω μᾶς ἀπλοῦνετα ἡ φῆσι ἀγρία καὶ μεγαλοτραπέσι. Αἰωνόδια δέντρα σπαρῶνιν τὶς πλαγιῆς τῶν βουνῶν. Ὅλα εἶνε ἄγρια κ' ἐπιβλητικὰ. Τίποτα τὸ ἐπικίνδυνου, τίποτα τὸ βλοπλοπο.

Τοιχοῖμαε κατὶ στὸ πῶδι καὶ τοιχοῖμαε κατὶ μὲ ξεικνησίμαε κατῶ... Τὰ κοριτῶσι εἶν' εὐχαριστῶμένα καὶ χαροῦμενα.

Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐχαριστῶ!...

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Λεϊκῆς Ἐλαγγ).

Πάνου στὰ βουνὰ: Σταθῆκαμε μᾶ στιγμῆ μὲ ἔξοικοναστοῦν τ' ἄλογα. Βοῆκα ἴσαι κινεῖται νὰ γράφω αὐτῆς τὶς λίγες γραμμῆς στὸ ημερολόγιό μου. Πρέπει νὰ τὰ γράφω ὅλα καταλεπτῶς, γιατί κατῶ ποῦ λέει πῶς δὲν θά ξαναδοῦ τὸ λατρεῖου μου παπῶδι!... Γιατί; Δὲν ξέρω, Θεέ μου!... Χτῆς τὴ νύχτα ἔβλαφα ποῦν πᾶν κομηθῶ. Κ' ὅταν κομηθῆκα ἦθε κατῶ στ' ὄνειρο μου. Στὸ πρόσῶδο του, ἦταν ἀπλοῦμενο ἕνα γέλιο θρηῶμου, ἕνα γέλιο ἀγρίας ἡλιανοῖσησε. Μοῦ φθῆρασε κατῶ. Θυμοῖμα τὰ λόγια του. Μοῦ εἶπε:

— Ἡ μοῖκα, ὁδηγῶ τὰ βηματᾶ σου κοντὰ μου. Καλῶς νὰ ῥθῆς, κόρη τῶν ἀνθρώπων!... Ὅσα σὲ περιμένω... Ὅταν νύχτα, βαθεῖα μεσανύχτα... Μὴν τρομάξῃς... Ὅσα σὲ ξυπνῶνε ἡ σκέψῃ μου... Ἐθῆρη σὺν μαθηρῆ πεταλοῦδᾶ τῶν σκοταδιῶν, νὰ σοῦ χτυπήσῃ τὸ τῆμα... Σηκῶσον κ' ἔβγα σιγὰ ἔξω... Ὅσα σὲ πᾶσω ἀπὸ τὸ χερεὶ καὶ θά πάμε ἐκεῖ, ποῦ βασιλεύει ὁ πῶ γλυκῶς καὶ πῶ βαθῶς ἄνθος...

"Ω, θ' ανακαυθής, θ' ανακαυθής για πάντα στην άγκαλιά μου... Αϊώνες αιώνων, κόρη των ανθρώπων...

Τρομάει τόσο απ' τα λόγια του, όπως Ξάνθησα άμεσως. 'Η Άγνη κοιμάται. Έξω οφθαλμάει οι λύκοι... Κι' άξαφνα, άκουσα ένα χτύπο στο τζάμι και πάρεσα από τρέμο. Είπε ή μάθηρ πεταλιούδα τών σκοτεινών, σκέφτηκα. Είπε το μινιμά του... Μα, θρ. 'Ηταν μά νυχτερίδα. Μια μεγάλη νυχτερίδα που κοιτούσε πάνω στο τζάμι σαν μεθυσμένη... Γενιάη φρόδο, όστόσο, δέν έβλεπα πιά μάτι ός το προφί. Και τό προφί, ένα οι άλλοι τουμίζόντουσαν για να ξεκινησουμε, τά εστα όλα στην Άγνη...

'Η Άγνη έβρασε τό γέλια. Γελούσε, γελούσε με την καρδιά της.

— Ξέρεις, λοιπόν, τι συμβαίνει; μου είπες. Είσ' έρωτευμένη!... Ναι, ναί, αυτό είνε. Κι' ό λατρετός σου... Θάνα κάποιος νεαρός γασοχτήμων τών μερών αυτών... Τι άστρίο!...

— Όχι, Άγνη, φώναξα, όχι, δέν είν' έτσι. Κάτι άλλο συμβαίνει. Κάτι που δέν μπορώ να τό εξηγήσω όσάτος... Κάτι τό μυστηριώδες, τό άνεξηγητό...

— Μα ναί, άγαπητή μου. Αυτό που λές μυστήριο, είν' ό έρωτας. Κι' ό Ροματός σου;... Κοίμα να μην τόν δω!...

Τή στιγμή αυτή μάς κάλεσαν να περάσουμε στην τραπέζαρια κ' έτσι ή συνομιλία μας διακόπηκε.

Μά τι συμβαίνει; 'Η Άγνη δέν με πιστεύει... Δέν με καταλαβαίνει... Είπε τρομερό... Τρομερό!...

(Από τό 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ).

Τό άπόγευμα: Βραδυάει. Τό μέρος πουχομε σταθή είνε άγριο, έπαθίμιό κ' έρημο, τόσο έρημο. Θεέ μου!... Αλοκάβια δέντρα, μαύροι βράχοι, ψηλοί θάνατοι. Θά στήσουμε τη σπηή μας και θα μείνουμε κάτω από αυτή, γιατί έδώ πάνω τό κρέο είνε τσουχερό τις νύχτες. Τ' άλογα τά έδσα κοντά στο μέρος που θα στήσω τη σπηή. Φοβούμαι τούς λύκους και τά τσακάλια. Είνε ικανά όλ' αυτά τ' άγριωμα να κατασπαράξουν τά δυστυχισμένα ζώα, τά όποια μάς είνε τόσο απαραίτητα...

'Η Έτανίς της Κατάρας βράζειται πέντε ώρών άπόπειρα από δώ, ανάμεσα στά βουνά. Ωά μερούσαμε να φτάσουμε εκεί άπόψε. Μά πρέπει ναμα φρόνησι. Θάταν τρομερό να πέσουμε άπερίσκεπτα από στόμα του λύκου άν ιταίχη άλληνη κάποιος κίνδυνος...

Γ' αυτό αποφάσισα να μείνουμε έδώ και να ξεκινήσουμε πάλι τό προφί. 'Ετσι θα φτάσουμε στην περιήμη αυτή έπεινά ήμερα, κάτω απ' τό φως του ήλιου. Νοούθω άφάνταστη άγωνία, μην ξεροντας με ή είδους κίνδυνο έχω να κείνο, μά και ή περιέργειά μου είνε άλλο τόσο μεγάλη κ' άκατανίκητη. Τόν βρυκόλακα τόν ξεροντας εδω κ' είκοσι χρόνια. Τό ίδιο συνέβη και με τις φρονιές εκείνες άδελφές του. Τότε, τί είνε εκείνο που τρομάζει κ' άναίχνει τούς ανθρώπους, στα μέρη αυτά; Νά τί πρέπει να μάθο. Πάντως χρειάζεται φρόνησις. Θ' άγριότητα όπόψε, φιλιάστροφεις τις γυναίκες που θα κωμούνται. Στα μέρη αυτά βασιλεύει άλλοτε ό Λράζουλας. 'Αν συμβαίνει τίποτα δέν θ' άγρήση να μάς έπισκεφθί άπόψε τό τέρας τών μερών αυτών. Θά δώ, θα καταλάβω. 'Εχω άρκετή πείρα, άλλωστε. Πάντως εκτός τών δημιουργών τών χωμιών και του μάρου γάλλο, που πήδησε στον ζούταν τών χωμιτών, δέν έχω κανένα άλλο ντοκουμέντο. Τό μυστήριο θα φωτισθί όταν φτάσω στην έσπλιά της Κατάρας. Λίθο θάμαστε εκεί. Και θα ξεσορθώσω γιατί έρημώθηκε ή έσπλιά αυτή. 'Από τί πέθαναν οι άνθρωποι που την κατοικούσαν; Υψηλές θύματα του τέρατος, για τό όποιο μιλάνε όλοι δώ πάνω; Και ποιά. Θεέ μου, είνε τό τέρας αυτό;

(Από τό 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ)

Τή νύχτα. Σύννεφα: 'Εσθήμας τη σπηή μας και δευτήομα. Τά κορίτσια κοιμήθηκαν άμεσως. 'Η Μίνα ήταν άνήσυχη. Δέν ήθελε να κοιμηθί. Μού κράτησε συντροφιά, άρκετή ώρα. Φανόταν πολύ - πολύ παρακαμένη. Κ' είχε διάρη, ή λατρετή μου Μίνα. 'Εξαιμα τρέλλα, αδικαλωμένη τρέλλα, νόθος δώ πάνω, μόνος μου, με τη γυναίκα μου και δύο κοπέλες. 'Εξω οφθαλμάει οι λύκοι. Τ' άλογα ήταν άνήσυχα και χλωμιτράν φοβισμένα. Κρατώ στα χέρια μου τό

δύο μου κ' έχω τ' αυτιά μου τενομένη και τά μάτια μου όσθάνοντα...

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος στην Πελοπόννησο. Τό... κινούμενην δάσος! 'Η άγάπη του Βασιλέως για τό δέντρο. 'Ο Βασιλεύς 'Οθων για τόν Γεώργιο. Τό τεράστιο μνημονικό του Μηνιάτη. 'Οπου ό Ένετός στρατήρχης μένει κατακλιπτες. Τό πάθημα του 'Υπουργού. Οι 'Ελληνας λέγειοι εντός ήμισιας χιλιετηρίδας, κτλ. κτλ.

Σ' ένα μικρό χωριό της Πελοποννήσου, οι μαθητά του Δημοτικού σχολείου, βγήκαν κάποτε με τόν δάσκαλό τους επί περπατή, κρατώντας όλοι, μεγάλους κλάδους δέντρων, για να χαρηθήσαν τόν βασιλέα Γεώργιον, που περνούσε από εκεί.

Οι κλάδοι τών δέντρων που κρατούσαν οι μαθητά, ήσαν τόσο μεγάλοι, που νύβιζε κανείς πως έβλεπε ένα όλοκληρο δάσος, που... περπατούσε!...

'Όταν ήχτασε στο χωριό ό Βασιλεύς, οι μαθητά παρατάχτηκαν σε δύο γραμμές κ' άρχισαν να κλάλλον τόν 'Εθνικό 'Υμνο.

'Όταν τελείωσαν, ό Γεώργιος εκάλισε τό δάσκαλό τους και του είπε:

— Καλές φρονιές έχον τα παιδιά, άλλα έρωπε να τά μάθης να αγαπούνε και τό δέντρο.

— Πώς... Πώς... Γιατί, Μεγαλειότατε;

— Δέν έρωπε να τά κόψουν έτσι.

— Αλλά όταν πρόκειται να έποδεχθόν τόν λαοφιλή μας βασιλέα, είνε τό δάσκαλος, που συνήδη άμέσως και ξαναβρήκε όλη την Μοραίτικη ποικιλία του, τό πρόγραμμα άλλόθεν...

— Ότε τότε, του άπάντησε ό Βασιλεύς. Να τά μάθης, λοιπόν, ν' αγαπούν τά δέντρα και να μη τά κόβουν έτσι, γιατί έχουμε πολύ λίγα στην 'Ελλάδα, κ' αυτά είνε που μάς δίνουν ζση.

— Μά, ξανααφροτόκουν γρήγορα, επέμεινε ό δάσκαλος.

'Όχι όσο νύβιζεις, επέμεινε κ' ό Βασιλεύς. Για να γίνης έσθ, χρειάστηκαν είκοσιπέντε χρόνια, ένω για να γίνη αυτό τό δέντρο που έκοψε, χρειάστηκαν ένω από έκατό χρόνια!...

'Όταν εκάλθη ό Γεώργιος, για να γίνη Βασιλεύς τών 'Ελλήνων, ό έξόριστος Βασιλεύς 'Οθων, είπε τά εξής:

— 'Ο διάδοχός μου, στο θρόνο της 'Ελλάδος, έχει τοότο τό τηροτέον: ότι κατάγεται από οικογένεια έντελής ύπαιθρο, ή οποία ούδέποτε ήμολούθη με σπάνιά!...

'Ο άρκετικισμός της Κεφαλληνίας και γασοχτήματος για τούς θεσπισμούς εκκλησιαστικώς λόγους του, Ηλίας Μηνιάτης, είχε τεράστιο μνημονικό.

Κάποτε, παρενέθη μαζί με τόν Ένετό άρκετικιστή ος μια παρέλαση του Ένετικού στρατού της Πελοποννήσου, κ' άφού άκουσε την άνάγνωση του καταλόγου, ούτης τό στρατόρχη, άν θάθελε να του επαυλάθη άπείσω τα έξασηνήθετα όνόματα τών στρατιωτών.

'Ο Ένετός άρκετικιστής, μη πιστεύοντας ποτέ ότι θα τό κατόρθωνε αυτό, τόν παρακίνησε να τό κείνη, και πραγματικά ό Μηνιάτης άνάφερε με την ίδια σχεδόν σειρά του καταλόγου, τά δυσπρόφερτα όνόματα τών Ξένων στρατιωτών.

Είς ένα παλιόν μου έπισημόν της Ηπείρας, κάποιος Γερμανός λόγιος, προσέφερε διατριβήν του λειψιστή γραφείων. Και αυτός, περιεργασθείς και φιλολογηθείς σοβαροτάτα τό βιβλίον, είπε άναστελίζοντας:

— Τι κρίμα να μη γνωρίζω... γερμανικά!...

'Από τό 15ου μέχρι τών μεσών του 19ου αιώνος, έδωσαν εν έδώ 446 λόγιοι. 'Από αυτούς 18 καταήγοντο από τας 'Αθήνας, 2 από την Άνδρο, 8 από τη Λακία, 1 από την Έφεσο, 18 από τη Ζάκυνθο, 59 από την Ηπειρο, 53 από τη Θεσσαλία, 27 από την Κέρκυρα, 21 από την Κεφαλληνία, 69 από την Κρήνη, 5 από τό Κίθηρα, 19 από την Κέρκυρα, 38 από την Κωνσταντινούπολη, 7 από τη Λευκάδα, 1 από τη Μυσία, 2 από τη Μετλήνη, 4 από τη Νάξο, 1 από την Πάφο, 39 από την Πελοπόννησο, 5 από τη Σιόνη, 1 από τη Σιάβη, 1 από τη Σκόπελο, 4 από την Τραπεζούντα, 6 από τη Φιλιππούπολη, και 37 από τη Χίο.

'Η όραία Φορέλα Κωνσταντινούκω, την όποια ό Σαελώ έγγνώρισε στη Βιέννη και άνέλαβε να την άναδείξη κινηματογραφικό άστέρα πρώτον μεγέθους.

